

ДІТЧ МЕТОРОЛОГІЯ

9
2001

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновники:

Релігійне видавництво
"Добра книжка"

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво

ЛВ №465

Головний редактор
Роман БРЕЗИЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

Єп. Софрон ДМИТЕРКО

Єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

Єп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

є. Роман ДАНИЛЯК

є. Петро ГЕРИЛЮК-
КУПЧИНСЬКИЙ, ЗСД

є. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ
Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Оксана ПРИЙМАК

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ХАРЧЕНКО

Комп'ютерна верстка
Ольга КОВАЛИШИН

© Релігійне видавництво
"Добра книжка", 2001

Адреса редакції:

79058, м. Львів, вул. Куліша, 22/За
тел.: 72-69-72, тел./факс: 97-89-50
E-mail: gbook@icmp.lviv.ua

ЗМІСТ

- 1. Сторінка головного редактора**
Роман Брезіцький Оптимістичне2
- 2. Поетична сторінка**
Неоніла Стефурак Покликання3
- 3. Голос Марії**
є. Любо Куртовіч Бог – джерело благословень5
- 4. Українські стигматики**
Роман Гончар Подих вічності6
- 5. Мовчазна Церква**
є. Петро Герилюк-Купчинський, ЗСД Спомини
з катакомб УГКЦ9
- 6. Символи Христа**
єп. Станіслав Падевський Зміст знаку IHS11
- 7. Боротьба зі злим духом**
Страдч: час ласки і очищення12
- 8. З'яви**
Акіта "Вашою єдиною зброєю буде Вервиця"14
- 8. Мета людини**
є. Василь Зінко, ЧСВВ "Небеса оповідають славу Божу" ..16
- 10. Дар найкращий**
Роман Дерев'яно "Зламайте дверцята Кивоту!
Зламайте ударами любові!"17
- 11. Дорогами Марії**
є. Володимира Максимів, ЧСВВ Зустріч20
- 12. Історія ікони**
Йосип Салях Тростянецька ікона Матері Божої22
- 13. Нам пишуть**24

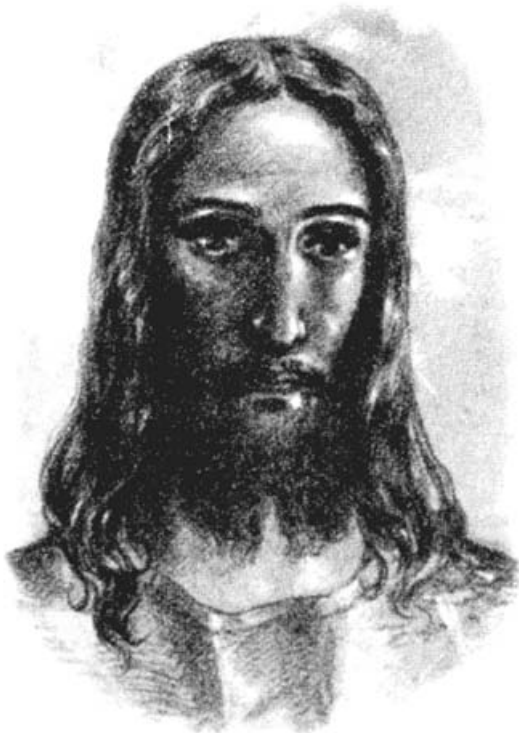

ОПТИМІСТИЧНЕ

Ісус Христос: “Для багатьох людей важливою є лише повнота земних скороминущих благ. Їхні скрині наповнені непотрібними скарбами, котрі сприяють їхній же загибелі. Вони сплять на оксамиті, але одного разу прокинуться на голій землі...”

Для чого служитиме настільки люблене ними золото, за яке вони готові продати свої душі? Коли-небудь їм доведеться попроситися з ним та стати переді Мною. І будуть вони убогіші, ніж ті, кому не забажали допомогти.”

Маргарита. Послання милосердної любові до малих душ. – Львів: Добра книжка, 2001 – С. 168.

Кожен прожитий нами день, як вагон гігантського експреса, який мчить із шаленою, всенаростаючою швидкістю, і ніхто не знає, де, коли, на якій станції і кого попросять зійти...

Та все одно: так ми повертаємося до свого найріднішого Отця, Батька наших

батьків, дідів, прадідів, – часто геть забувши, що рідний дім наш, наша справжня Батьківщина – Небо. І тут вже ніякого значення не матимуть наші статки-маєтки. Хоча би тому, що ми їх не заберемо зі собою.

Та досить смутку! Геть, нечистий духу страху й безпросвітку! Ми маємо чудову землю, створену руками Всевишнього, ми обдаровані мільйонами можливостей на-збирати для Неба повні валізи справжніх скарбів. Бо чим же розвеселимо Отця, який кожного з нас зустрічає із розпростертими обіймами, адже Він – сама Любов!

І коли Отець на наших провітраних космічними вітрами душах прочитає, що ми любили ближнього, шанували своїх батька і матір, не злословили, не крали, не вбивали, не лжесвідчили, не пожадали ні майна, ні жінки ближнього, не проходили повз прохаючого милостині з холодним серцем, відвідували в'язня і рятували хворого, годували голодного й напували спраглого, – тоді дім Отця нашого (а ним є цілий Всесвіт) наповниться великою радістю: достойно повернулися додому блудні сини та доньки! Це на їхню честь вселенська гостина по всіх роздоллях Отчого дому!

Роман Брезіцький

Діти Непорочної

ПОКЛИКАННЯ

"Я – той, Хто є,
ти – та, котрої нема".

св. Катерина Сієнська

У храмі затишно людині.
Запалить свічечку, стоїть.
Ні самолюбства, ні гордині -
душа на протягах століть.
А онде ще одна стражденна -
зігнула втома чи борги ...
Приходять скаржитись до Мене,
просити сили і снаги.
Минає день і ніч минає.
Дорога вужчає стрімка.
Я - той, Хто є, а їх немає,
вони лиш марево в пісках.
Вони води життя не бачать,
тому і просять не води ...
Поглянь: землі зелений м'ячик

летить у безвість, в нікуди,
а ти стоїш у цьому храмі,
у вічі дивишся Мені ...
Проходять блазні і тирани,
проносять душі кам'яні,
за ними йдуть несамовиті
раби нестриманих бажань,
а онде - пихою сповиті
бредуть, занурені у твань.
І ще, і ще - дивися пильно:
ідуть великі і малі,
від князя темряви не вільні,
йому слугують на землі.
То що ти хочеш? Розуміння?
Любові? Ласки? Співчуття?
За Хліб, за Істину - каміння!
Таким завжди було життя.
Але не бійся ран - це ліки,
вони потрібні для прозрінь.
Іди за Мною. Я покликав.
Все інше збудеться. Амінь.

Цей світ належить князеві п'їтьми.
Сяйнистий край - в раю, за ворітьми.
Людина ж, наче маятник між них,
її ім'я записано до Книг,
та вітер часу нищить сторінки,
а потім їх спресовують віки,
потоки крові з патьоками сліз,
і мізерніють ті, що відреклись,
і в безіменні губиться ім'я,
і знов тобі нашіптує змія
слова підступні, хижі та страшні:
"Цей світ давно належить сатані!"

Не очікуй слави в часоплині,
марнослав'ю жертви не складай.
Люди все замацають, заслинять -
І жертвність, і Господній дар.
А тоді знайдуть якийсь автограф,
кілька фотокарток і листів,
трохи бронзи, позолоти й охри
і, звичайно ж, цвяхів для хрестів.
І коли ти будеш вже в астралі,
недосяжна, чиста і легка,
на землі з усіх оцих реалій
для нащадків витворять божка.

Пізня ромашка, рання сльота,
круки - поміж перелогів ...
Тільки в молитві серце зліта,
в безмір - туди, до Бога.
Щойно застигли скреснуть вуста
Ангельським привітанням,
серце нестримно в безмір зліта,
в небо, на крилах тайни.

Я ніколи не думала, Боже,
що подякую долі за хрест...
Світ мене зустрічає вороже,
але ж Ти в цьому світі воскрес!
Я ніколи не думала, Отче,
що схилися в поклони за те,
що зап'ястя мої кровоточать
і на виразках слово цвіте.
Я ніколи не думала, Пане,
що у келиху Твому, на дні,
ні отрути нема, ні омани -
тільки істини очі сумні.

Це - Вихід.
Перед книгою Левіт.
На скільки літ
стає народ мій старцем?
І вірші ці з'являються на світ
у поїзді холодному, мов карцер.
Розхристані. Без крапок і без ком-
провидці, потурбовані намарно ...
Я знаю - подорожньому з ціпком
не зірки з неба хочеться, а манни.
Я знаю, що пророки не дійдуть.
Слабкі не дочекаються Мойсея.
Бо віра розтікається, як ртуть,
між пальцями міняйл та фарисеїв.
Бо, п'яна від видовищ та вина,
засліплена юпітерами влади,
на бойню вирушає німіна
з соборності, що дихає на ладан.

Реанімація духу...
Серед Господніх щедрот -
нарід, що хлебче сивуху
або копає город.

Тиждень не метене місто.
Лайка і куля сліпа.
Скрадлива тінь емгебіста
під прапорами УПА.

В злиднях померлі герої,
в шані й розкошах - ділки...
Слово, єдина зброе,
міцно тримайся руки!

Блякла подоба вітчизни
хай не спиняє твій лет
від сатанинської тризни
до херувимських планет.

Ми не повинні ... Невже я,
чуєш, дозволю тобі
вістрям, покритим іржею,
краяти груди добі?

Штрикати, квацяти, гризти -
там, де побитих, як скло,
в землю сплюндровану триста
із товариства лягло...

Ми не повинні ... Обоє ...
чуєш, боїться хули -
там, де останні набої
для побратимів були.

Там, де нащадки потворні
німби здирали з ікон ...
Воля - не тільки соборність.
Воля - це Бог і Закон.

Неоніла Стефурак

Діти Непорочної

БОГ – ДЖЕРЕЛО БЛАГОСЛОВЕНЬ

“Дорогі діти! У цей благодатний час Я закликаю вас до молитви. Малі діти, ви багато працюєте, але без Божого благословення. Благословляйте і шукайте Святого Духа, щоб провадив вас у цей час, аби ви могли осягнути благодать і жити в ній. Наверніться і станьте на коліна в тиші вашого серця. Поставте Бога у центрі вашого життя, щоб таким чином ви могли в радості свідчити про красу, яку Бог неустанно дає вам у житті. Дякую, що відповіли на Мій поклик”.

Послання від 25 травня 2001 року.

У цьому посланні, як і в попередніх, Богородиця наголошує, що це благодатний час. Період Її присутності поміж нами – це час, який Вона бажає, щоб ми гідно використовували, аби наші дні й роки не проминули надаремно. Адже вони спливають, як швидкоплинна ріка.

Марія запрошує нас до тиші в серці. Хтось сказав у молитві: *“Боже, коли Ти проходиш повз мій дім і постукаєш у мої двері, благоволи, щоб я почув Тебе і відчинив їх, щоб був удома, у собі самому”.* Нерідко ми спокушуємося бути понад самих себе, захоплені усім, коли Бог через Марію хоче зібрати нас. Ми боїмося зустрітись із собою, з Богом і потребуємо щось робити, говорити чи чимось постійно займатись. Сьогодні людина боїться тиші, та тільки в тиші серця вона спроможна зустріти й почути Бога та себе саму.

Пресвята Діва твердить, що ми багато працюємо, але в цій праці немає Божого благословення, немає солі, яка надає смак хлібові та їжі. Як хліб без солі прісний і неістинний, так наша праця порожня без благословення, яке Господь уділяє всім тим, хто шукає Його. Благословення є силою і світлом на наших стежках. Через нього світло й мир увходять у нас. Як тільки хтось починає благословляти, бажати добра іншим, а не проклинати, він стає сильним, щасливим, уникає тенет ворога. Вимовляю-

чи Боже Ім'я надаремно, проклинаючи Його, людина накликає на себе смерть, хворобу, занепад. Слова, котрі ми вимовляємо, багато говорять про нас самих. Слово може зранити і зцілити, воно може вбити й повернути нам життя. Саме тому важливо переборювати в собі зло добром, чистотою і благословенням. Усяке благословення відгукується благословенням. Благослови річ – і вона благословить тебе; прокляни її – і вона тебе прокляне. Усе, що ми осудимо в житті, повернеться назад і буде нас ярити. Якщо ж ми благословляємо ту чи іншу ситуацію, вона більш не має сили завдавати нам болю, і навіть якщо іноді й принесе труднощі, то вони згодом зникають, а благословення, яке походить із щирого серця, стане благословенням для інших. Коли ми благословляємо, ми стаємо готовими прийняти благословення.

Людській природі притаманно бути заздрисним, погано висловлюватись про інших, навіть проклинати тих, кому добре ведеться у житті. Ми стаємо заздрисними, і нам важко благословляти тих, хто досягнув чогось у житті, хто щось здобув. Навпаки, ми схильні критикувати і зводити наклепи. Якщо Бог дав комусь видимі дари, потішся і подякуй за цю Божу ласку в житті твого брата. Нехай око твоє не буде заздрисним! Коли бачиш когось благословенного силою Божою, благослови цю людину, і благо-

словення прийде й у твоє життя. Це Божа обітниця. Благословляй також усі обставини власного життя. Благословляй, щоб твоє життя покращилося. Ти змінюєш інших уже тим, про що думаєш, говориш і що очікуєш від них. Якщо людей годувати, навіть по крихті, надією, вірою, любов'ю та довір'ям, вони здобудуть успіх. Переповнити когось благословеннями і позитивними думками та словами – означає дати життя собі самому й іншим, – скарб, яким ми є і яким ми володіємо.

У повноті любові й благословенні серця Марія принесла нам майже двадцять років благодатей і Своєї присутності поміж нами. Наблизьмося до нашої Небесної Неньки серцем, аби мати змогу перемагати ненависть, прокльони, злобу, плітки і наклепи. Вона запрошує нас молитися до Святого Духа, якого Бог хоче послати усім, хто бажає шукати Його. Бог не може залишитися глухим, Він відповідає на зітхання серця. Ми повинні відкрити Йому двері нашого життя. Господь не входить і не ввійде силою у жодне життя. Відкиньмо ж знеохоту і холодність з наших сердець!

А Тобі, Маріє, Царице миру, ми молимося: *не покидай нас, а оберігай і провадь дорогою життя.*

*о. Любо Куртовіч,
Меджугор'є, 26.05.2001*

ПОДИХ ВІЧНОСТІ

Повість

о.Ісидор (Роман) Гончар, ЧСВВ
(1945-2000)

Дорогий читачу, розпочинаємо публікувати повість Романа Гончара, з 1990 року о. Ісидора Чину Св. Василя Великого, який, на жаль, трагічно загинув у автомобільній катастрофі в травні 2000 року. Ця повість – унікальна за своїм змістом, бо в ній мова йде про торжество Божої Правди і Божої Присутності в стигмах та житті Софії Гачинської саме у ті часи, коли атеїстична радянська влада намагалася назавжди затерти в людських серцях будь-яку згадку про Господа. Окрім глибокої розповіді про особливе духовне життя української стигматички Зосі Гачинської, яка відійшла у вічність 1993 року, зі сторінок повісті перед очима читача постає образ самого автора, молодого людини 60-70-х рр., представника того покоління, яке перебувало у духовних пошуках істини буття...

Наш світ ніколи не переставав бути дивним. Ні перед появою людини, коли на планеті господарювали ящероподібні велети, ні в наш вік, коли людство має позаду тисячі років життєвого досвіду.

Він ніколи не перестане бути дивним, бо існує вічно. Лише вічність робить його таємничим і дивним. Будь-яке її обмеження у нашій свідомості спрощує життя людини до вульгарності, тваринного, запрограмованого животіння.

Людина змогла відірватися від земного й піднятися вище. Кожен предмет, кожне явище в природі викликає у нас подив, який завжди веде до пошуків і пояснень, а звідси – до все нових відкриттів.

А втім, запрограмованість людини теж не досконала. Її недосконалість виявляється передусім у самообмеженні певними умовами: коли задовольнитися життям – означає мати свій дім чи квартиру, роботу, а з нею і гроші. Словом, мати що з'їсти й випити та яким-небудь чином згаяти вільний час. Будьмо відверті: таке людське життя недалеко відійшло від долюдського.

Децо розумнішим є самообмеження в рамках певних учень незалежно від того, на ґрунті релігійному чи в землі світській вони вирости. Кожне з них призводить до застиглої в пізнанні світу і, врешті, до узвичасного самозадоволення.

Світські вчення ставлять матеріальні кордони і тим одразу ж повертаються до безцільності існування. Бо ніяк не можна назвати цілеспрямованими безперервні перетворення енергій у світі матеріальних частин. Навіть у випадках, коли вони ведуть до високорозвинених цивілізацій, які врешті перетворюються в первісний попіл мертвої природи.

Релігійні вчення розсувають ці кордони, та все-таки обмежуються світськими забаганками, бо не мають або ж не приймають абсолютності Правд і Кривд у вірі, а ще частіше – в житті. Результат вельми невтішний: ціла множина релігійних напрямків, у той час як Божественна Істина – одна-єдина.

Лише небагатьом удається вирватися з пут, що стримують самоусвідомлення й пізнання світу – особам, фанатич-

но захопленим таємницями природи: або невірющим ученим, або невченим вірющим. Вони – цвіт людства. Перші наяву великим своїм розумом руйнують кордони матерії. Другі ж – природним данням інтуїтивно осягають великою своєю душею змісл життя, показуючи його іншим.

Поєднання віри і науковості в одній особі створює гармонійну людину – на всі віки вічні ідеал людства на Землі і, відважусь сказати, розумних істот на інших планетах Космосу. Найкращим прикладом такого типу людей є український філософ і вчений Григорій Сковорода.

Ця невелика частина одержимих людей, не обмежуючись ні догмами, ні власним благополуччям, ідучи навпростець дорогою Вічності, відкриває потроху таємниці буття, дозволяючи нам дивуватися і милуватися природою, по-справжньому розуміти й любити її, відчувати та бачити змісл нашого буття й усієї велетенської машини Всесвіту.

З життям Сковороди, великих учених на зразок Піфагора

Діми Степорочної

й Любачевського, Ейнштейна і Корольова неважко познайомитися в будь-якій солідній бібліотеці міста. На жаль, з віруючими, чистими, праведними й істинними християнами зустрітися важче. Ще важче знайти в нас літературу про них.

Описи про сучасних праведників майже не публікуються. Тому вважаю своїм обов'язком принаймні написати (якщо не видати) історію життя такої людини.

Дівчина, про яку піде мова, була тісно пов'язана з нашою сім'єю. Майже всі події, що траплялися з нею, відбувалися на очах моїх рідних: матері, батька, сестри і, нарешті, моїх власних. Вона і жила з нами, як рівноправний член сім'ї, називаючи моїх батьків своїми.

Не ставлю перед собою завдання створити детальний документальний твір. Для цього треба користуватися багаторічними спостереженнями й записами, відтворюючи в хронологічному порядку весь період її життя. Шкода, що такими дослідженнями ніхто не займався. Вони виглядали б вірогіднішими для теперішнього читача.

Я спираюся тільки на уривки пам'яті своїх рідних, на свою пам'ять і, у деяких випадках, на розповіді самої дівчини та знайомих. Здається мені, цього досить, щоб не сприйняти дану розповідь як вигадку нездорової пам'яті. Бо тоді й моє рідне село Чепелі, з повільною дзеркальною річечкою Серет, і церкву посеред села, а недалеко і нашу оселю, де все це загадково почалося, і все-все, що було тоді й пізніше, треба теж викинути з пам'яті як вигадку.

Йшли важкі післявоєнні роки. Вони, як і попередні воєнні, залишили людям багато сліз і горя, пустивши з вітром нажиті мастки й забравши в небуття рідних і близьких.

Вхід до зруйнованого храму (зі серії "Подих вічності")

Ще курився дим хатніх згарш, іще рясно поливалися гіркими сльозами купи попелу... Кривда і голод панували у світі як уособлення беспорядності й обмеженості людей.

Не склалося життя і в Гачинських. Згоріла домівка. Не було що їсти. Не змогли вижити в злиднях четверо з шести дітей. Помер батько. Мати та двоє дітей чекали подальшого вику долі.

Син подався в далекі краї на заробітки. Дочка з матір'ю залишилися у рідних околицях, шукаючи притулку в односельців.

Довго довелося Зосі блукати в пошуках якоїсь роботи, а з нею і шматка хліба. У Пеняках, де народилася і виросла, було з цим ще важче. У Чепелях – сусідньому селі, де проживала наша сім'я, – був рідний дядько. Та злидні не минули і його хати. Не прийняв. Ось так, блукаючи, потрапила до нас! Не дивно: наш будиночок виділявся серед інших у селі. Великий, розкішний, як на післявоєнний час. Дістався батькові – парафіяльному священикові, призначеному в Чепелі на пастирську працю.

Прийняли її, дали окрему кімнатку. Від природи слабка, була завжди тихенькою і сумірною. Чим займалася – то в'язала шкарпетки, капці, серветки. Дуже невибагливою була до їжі.

Так непомітно сплило півроку. Так би й далі текло непомітно і тихо Зосине життя, якби не загадкова подія: в травні сорок дев'ятого, за тиждень до Вознесіння, почало діятися з нею щось незрозуміле. Відмовилася від їжі. Тягнуло тільки до сну. Поступово впадала в якийсь дивний сон, повільно і легко, майже нечутно дихала, що й свідчило про наявність життя в тілі. Занепокоєна мати час від часу наливала в рот маленькими порціями воду.

Спершу спала тихо. Вся родина і прислуга заворожено сиділи біля ліжка й ловили очима кожен порух її тіла.

Згодом почала крізь сон щось говорити й рухати ногами, ніби кудись ішла. Зі слів, які можна було розібрати, склалася певна картина її сну: немов іде під гору, йти важко, та їй допомагають, і одна дівчинка намагається подарувати їй квіти.

Ще дивнішим, мабуть, було те, що того таки дня прийшла подруга моєї сестри Марійки Ганя Когут, і принесла букет квітів, сказавши:

– Ці квіти – для Зосі!

В кімнаті було тоді чимало присутніх. Не мовилось і слова, щоби комусь вона подарувала букет, – просто прийшла та принесла його тільки для Зосі (*незважаючи на те, що та спала*).

Сон, що почався в четвер, тривав до неділі. Не вірилося у правдивість баченого. Зося Різник, дівчина з Маркополя (*вона прислужувала нам у господарстві*), захотіла якось розбудити її. Всі будили, та не змогли, а вона, всюдисюща Зося, надумала собі: я ж таки збуджу. Нарвала пекучої кропиви і, коли не було нікого в кімнаті, заходилася пекти сонну тезку. Та надаремно. Вже

згодом розповіла про цю витівку, аби посміятися з того.

У неділю збудилася. Захотіла поїхати додому, в Пеняки. Її відвезли.

Через два дні мати відвідала її. Вдома в неї зібралось чимало здивованого люду. Адже там вона вперше почала розмовляти з небаченим для нас світом. Розмови торкалися благань про прощення людей.

Говорила з душами померлих діточок з її вулиці. Це, звичайно, заінтригувало місцевих жінок. Почалися випитування: *“А як мій там, а що наш там?”* Такі обставини переобтяжували її і, зустрівши матір на празнику в Маркополі, попросилася знову до Чепелів.

У четвер був празник. Щоб піти туди, Зося напередодні раділася з моїми батьками.

– Мамусю, – просилася вона, – піду на відпуст до Маркополя.

Стали відмовляти: слабка, безсила, тільки з ліжка. Та не вмовили – пішла. А після празника знову перейшла до нас, і життя її трохи внормувалося.

Батько поставився до цього випадку не дуже довірливо, хоча був духовною особою. Його звичайний земний розум, незважаючи на глибоку християнську віру, досить обережно сприймав усе незвичайне й неземне, що не могло бути поясненим наукою чи багатим людським досвідом і Церквою. Не варто дивуватися, адже це був час не вельми певний. Все, що йшло не на руку владі, приборкувалося силою, по-сталінськи...

Роман Гончар

Фігура Матінки Божої на фасаді зруйнованого храму
(зі серії “Подих вічності”)

(Продовження у наступному номері)

Діти Непорочної

СПОМИНИ З КАТАКОМЬ УГКЦ

(Закінчення. Початок у № 7-8)

Посвячую своєму учневі, нововисвяченому інокі Студитського Уставу отцю-дияконові Августину Андрію Хомину.

Автор

Тричі відмовляли мені у виїзді до Польщі, де мешкали мої кривні. Лише у 1988 році таки вдалося побувати там протягом двох тижнів. Та моєму від'їздові передувала наступна подія: наприкінці грудня 1987р. до моєї квартири у м. Болехові задзвонили. Я відчинив двері і побачив чотирьох незнайомців. "Ви до кого?" – запитав я. – "До вас", – відповів один з них. – "Хто ви?" – поцікавився. Першим відрекомендувався уповноважений Верховної Ради з питань релігії п. Колесников, другим – уповноважений обкому компартії з релігій п. Овсянко, третім – головний лектор з атеїзму обласного комітету партії Ю. Ф. Іжескі, доктор історичних наук. Четвертим представився полковником КДБ, також уповноважений у релігійних справах, але прізвища свого не назвав. Тоді я запитав: "Чого ви до мене?" Прибульці запропонували зайти до квартири. "Непрошений гість – гірше татарина, – досить нескромно пожартував я, – але коли проситеся до хати, то заходьте". Вони зайшли, сіли за стіл, і між нами розпочався діалог. Одразу приступили до справи, запитавши мене, як би то організувати Греко-Католицьку Церкву, але без Папи. "Ваше скромне бажання не може бути зреалізованим, оскільки воно стане витвором хворобливої людської уяви та рук, людською установою, яка довго існувати не зможе і буде приречена на загибель", – такою була моя відповідь. Тоді запропонували мені організувати Автокефальну Церкву. Я порадив звернутись з цією ідеєю до Мирослава Скрипника,

який на той час перебував у США і радо зміг би допомогти у вирішенні цього питання. На те Колесников знервовано відповів: "Цей петлюрівець не зможе зорганізувати нам Автокефальної Церкви, тому такої поради не приймаємо". У відповідь я сказав: "Якщо хочете зорганізувати Греко-Католицьку Церкву, то знайте: вона повинна бути такою, якою ви ліквідували її у 1946 році". Пан Колесников також не сприйняв цієї пропозиції: "Така Церква не може існувати в СРСР, оскільки А. Шептицький, Й. Сліпий, Г. Хомишин, Й. Коциловський виступали проти комунізму". Остання фраза сприяла заглибленню суперечки.

– За те, що вони виступали проти комунізму, ви їх жорстоко покарали. Але за що ви покарали цілий народ, ліквідувавши УГКЦ? – запитав я.

– Народ теж винен, оскільки прийняв цей греко-католицизм, – відповів він.

– Ваші висновки дуже близькі до ідеї байки А. Глібова "Вовк та ягня". Тож чи слід звинувачувати ідею комунізму тільки за те, що в середині ХХ ст. у Радянському Союзі мав місце культ особи Сталіна, а мільйони людей було замордовано в сталінських катівнях? Думаю, що поставлене мною запитання послужить спростуванням на ваше звинувачення. То чи доцільно звинувачувати ідею християнства і католицизму тільки че-

рез те, що одиниці виступали проти комунізму. А партія, – продовжував я, – зосередивши в своїх руках усю повноту влади, висаджувала в повітря церкви, перетворювала їх на склади, наших єпископів і священників вимордовувала по таборах, загально знищуючи все. Чи ж не мали ті люди морального права виступити проти такої влади, її злочинних дій, спрямованих проти Бога, Церкви і народу?

У відповідь почув чергове звинувачення:

– Ви, українці-католики, – націоналісти. Збираєтеся святкувати 1000-ліття Хрещення України, а хіба 1000 років тому була Україна?

Йосип Тереля.

Св. Апостол Андрій Первозванний

Почувши таке примітивне запитання, я був змушений продовжити розмову, зробивши невеликий екскурс в історію:

– Були колись кельти, згодом стали англійцями. Чи змінився народ?

Вони трохи подумали, і доктор історичних наук відповів:

– Ні, народ не змінився!

– Були галлійці, згодом стали французами. Чи змінився народ? – продовжував я.

– Ні!

– Були іберійці, стали іспанцями. Залишився той самий народ чи змінився?

– Ні! – відповів він.

– Були елліни – стали греками, були богемці – стали чехами, була Ляхія і ляхи – стала Польща і поляки. Чи змінився народ?

– Ні, народ не змінився.

– Ось вам і відповідь. Була Київська Русь і були русини, стала Україна – і є українці. Отже, маємо повне право і великий обов'язок святкувати 1000-ліття Хрещення України.

Зрозуміло, що той діалог, особливо висновок, який випливав із нього, став для них громом з ясного неба.

– Ви дуже розумні! – сказав хтось із них.

Опісля доктор історичних наук п. Ю. Іжескі, побачивши в мене на полиці п'ятдесятитомник творів І. Франка, бажаючи хоча б чимось вколоти мене, сказав: "І ви, католицький священник, тримаєте в своєму домі твори такого залежлого атеїста?" На що йому з іронією поставив запитання, даючи сам відповідь: "А хто вам сказав, що Франко – атеїст? Мені відомо, що він ходив до церкви св. Онуфрія, співав у церковному хорі, а його друзями були греко-католицькі священники".

Дискусія між нами продовжувалась. Я взяв збірку поезій Івана Франка, знайшов вірш "Безумий речет ність Бога" і дав йому прочитати. Можна собі хіба уявити, якою була реакція пана Іжескі після ознайомлення зі змістом поезії: він розлютився, лице побagrовіло, ніздрі розширилися, вилиці почали сіпатись, але відповіддю була мовчанка. "Ось вам доказ того, що Франко був глибоко віруючою людиною", – сказав я, внутрішньо тріумфуючи.

Розмова між нами тривала до першої години ночі. Надзвичайно незадоволене наслідками такої дискусії "шановне панство" покидало мою квартиру. На прощання дозволив собі ще й пожартувати: "Аншлюс не вдавсь". Тоді полковник КДБ гордовито глянув на мене і сказав: "Ты будешь это помнить даже тогда, когда Греко-Католическая Церковь будет свободна".

На жаль, остання фраза полковника КДБ стала пророкою щодо подальшої моєї священничої праці. Донині пам'ятаю і буду пам'ятати цю репліку до кінця свого життя, зносячи постійні переслідування та моральні муки.

Після того до мене неодноразово приходили працівники силових структур, запрошуючи до співпраці і пропонуючи за це єпископський сан, від чого, звичайно, я завжди категорично відмовлявся.

1988 року мені пощастило все-таки виїхати до Польщі. Побував у Ченстохові, де проходило святкування 1000-ліття Хрещення України. Тут зустрічався з Кардиналом М. Любачівським, секретарем Східної Конгрегації Архиепископом Марусиним, який разом зі мною вчився у Львові, з єпископом М. Кучм'яком, Митрополитом зі США С. Суликом. Також мав зустріч з Митрополитом із Канади М. Германюком. Пізніше їздив до Вроцлава, де мав довгу розмову з Кардиналом Гульбіновичем. Із Вроцлава вирушив до Варшави, де зустрівся з Кардиналом Глемпом.

Усім їм доводилося в своєму житті переносити певні переслідування, але моя розповідь про стан нашої Церкви в Україні, особливо у катакомбний період, була для них вражаючою.

1989 рік став роком виходу нашої УГКЦ із підпілля. Почалася відкрита душпастирська праця. Єпископ Софрон Дмитерко призначив мене парохом с. Ст. Мізунь, але і КДБ, і райком, і сільська рада обурилися проти моєї особи, заявивши, що полякам не місце в Україні, після чого Митрополит Володимир Стернюк призначив мене парохом села Лисовичі Стрийського деканату. Одночасно на прохання громади м. Стебника Митрополит Стернюк закріпив за мною парафію цього ж міста. Таким чином, у 1990 році я служив у двох парафіях. Тому згодом змушений був відмовитися від парохії с. Лисовичі, оскільки часті роз'їзди створювали певні незручності і громаді, і мені.

Якось 1990 року Митрополит Стернюк викликав усіх священників Дрогобицького деканату на аудієнцію. Так сталося, що мені довелося бути першим. Між нами зав'язалася відверта розмова на різні теми, а згодом Митрополит перейшов до суті справи, пропонуючи мені керівництво Дрогобицьким деканатом, але за умови, що під час Служб Божих згадуватиму "православних". На таку умову я не міг пристати, зіславшись на хворобу та вік. Тоді деканом призначили о. Мирона Бендика.

Коли Кардинал Любачівський у 91-му році повернувся в Україну й дізнався, що я був сповідником його матері, викликав мене на розмову. Розмова тривала біля двох годин у спогадах про все, особливо про підпілля. Кардинал Любачівський повідомив, що хоче видати мені грамоту на парохію у м. Стебнику...

о. Петро Герілюк-Купчинський, ЗСД

ЗМІСТ ЗНАКУ IHS

Перші християни бажали тримати найсвятіші імена за заслоною таємниці. Наприкінці I століття ім'я "Ісус" скоротили до перших трьох літер IHS – від грецького написання ΙΗΣΟΥΣ.

Ім'я Ісус від самого початку писалося грецькою як Ι-ε-σ-ου-ς, Ієсус. У перекладі на латинську мову аж до XV століття воно передавалося як "IHESUS" – Ієсус. У церковнослов'янських перекладах завжди вживалося "Іисус". Але в різних місцях християни вимовляли це ім'я по-різному.

Розвиток і становлення національних мов мали своїм наслідком сучасне різночитання імені Ісуса. Тридентський Собор у XVI столітті встановив написання й читання Його імені як "Jesus" – Єзус. Російською мовою ім'я Господа пишеться "Иисус", українською – "Ісус".

Скорочення IHS (ієс, с = грецька S) часто зустрічаємо як оздобу на літургійних предметах, шатах, книгах (IHS). Тлумачать його по-різному. Три латинські літери розшифровують як "Jesus hominum Salvator – Ісус – людей Спаситель", або "In hoc signo (vinces) – У цьому знаку (переможеш)". Правдоподібно, саме такий знак з хрестом побачив у 314 р. римський імператор Константин Великий, коли виступив проти свого суперника Ліцінія в боротьбі за імператорський трон.

Пильніше придивімося до змісту імені "Ісус". Це ім'я від самого виникнення Церкви вимовлялося з великою пошаною. Воно означало особу Божого Сина, Який нас примирив з Отцем та відкрив нам дорогу спасіння. Це найкоротший синтез усього християнства. Видат-

ний церковний діяч IV століття, визнаний Отцем і Вчителем Церкви, святий Кирило, єпископ Єрусалимський, пояснював, що слово "Ісус" означає "Бог Спаситель" (Theos Soterion). Схожу думку висловлює і Йоан Золотоустий. Він пише, що Ісус означає "Бог спасає".

У середньовіччі виникає культ імені Ісуса. Необхідність такого культу святі францисканці, зокрема Бернардин Сієнський та Йоан Капістранський, вчитали з Біблії. Ім'я Ісус було надане нашому Господу ще до

того, як Він був зачатий. Так Його назвав ангел, бо "Він спасе народ від гріхів їхніх" (Мт. 1, 21). Апостол Павло пише: "Бог Його вивищив і дав Йому ім'я, що понад усяке ім'я, щоб перед іменем Ісуса всяке коліно приклонилося" (Флп. 2, 9-10). Сам Ісус говорив апостолам: "Ім'ям Моїм виганятимуть бісів" (Мр. 16,17), "Чого б ви тільки попросили в Отця, Він дасть вам у Моє ім'я" (Йо. 16, 23). Іменем Ісуса апостоли цілювали хворих і звершували чудеса.

Християни, зокрема католики, вітаються іменем Христа: "Слава Ісусу Христу!", і відповідають: "Слава навіки!" Ім'я

Ісуса захищає нас від сатани та його підступних намірів, бо диявол дуже боїться почути це ім'я. Існують чернечі згромадження на честь Святого імені Ісуса. Наприкінці XVI століття монограму з буквами IHS було використано як емблему Ордену Єзуїтів. Розшифровували її як скорочення латинських слів: "Jesus humilis societas – Товариство покірного Ісуса".

Ми повинні користуватися силою імені Ісуса. Воно є синонімом слави та могутності Бога. Пісенник "Тобі співаю, Господи" (Вінниця, 1998) містить короткі пісні про ім'я Господнє, як-от:

*Імені Господньому хвала!
Він достойний
прийняти славу і честь.
Тож чисті до неба
руки підіймем
зі співом імені Його.
Імені Господньому хвала!*

Адже:

*Ісус – найвище ім'я.
Наш Спаситель,
великий Цар миру.*

Отець Павло О'Сулліван у брошурі "Чуда Святого імені" (Львів, 2000) заохочує читача: "Багаторазове повторення цього Божественного імені врятує тебе від численних страждань і великих небезпек.

Світові загрожують сьогодні великі нещастя. Але кожен з нас може врятувати себе від навислих лих, а також допомогти світові, Церкві й нашому Святишому Отцеві, раз у раз повторюючи: "Ісус, Ісус, Ісус!"

єп. Станіслав Падевський

Страдч: час ласки і очищення

У Меджугор'є Матінка Божа постійно наголошує на тому, що наш час – це час ласки, яку Отець Небесний дав усьому людству для того, аби воно опам'яталось, покаялося та навернулося до єдиного і правдивого Подателя життя

Внутрішній вигляд Страдецької печери
(світлина Ігоря Божика, м. Янів)

– Бога. Марія наполегливо запрошує людей змінити своє життя, поставити на першому місці в ньому Господа нашого Ісуса Христа. Вона просить нас навчитися жити Службою Божою, кожної неділі приступати до Св. Сповіді та Св. Причастя, щоденно відмовляти Вервицю, вести глибоке духовне життя. Але не тільки в Меджугор'є лунає заклик з Неба до сучасної людини, він відлунюється по всіх Марійських місцях і нашої Галичини. Зокрема, особливого значення в переміні життя, очищенні душі від негативних впливів злого духа, від родових проклять, ворожін, пороблень набуває Страдецька Хресна Проща до Отця Предвічного через душі в чистилищі. Як це не дивно, але саме тільки тепер Страдецька гора розкриває свої таємниці. Хто хоча би раз у житті здійснив прощу до Страдча, пройшов там Хресну Дорогу, помолвився в печері, на могилі мучеників, той обов'язково відчує у душі особливий трепет, якусь дивну радість у серці, легкість у тілі. З плином часу Страдецька гора відкривати-

ме щораз більше своїх таємниць, але очевидно уже й те, що особливі ласки з Неба неодмінно сходять на прочанина, коли він цього запрогне всією своєю душею. Із багатьох свідчень християн стає явним, що Страдецька Хресна Дорога з ерусалимським відпустом на щодень – це дорога очищення душі та тіла від різних родових проклять; це дорога звільнення від негативного впливу безпосередньої дії злого духа на людину. Через це дуже важливо, щоб кожний християнин знав, як сатана використовує слабку й довірливу особу, аби обплутати її та навіки погубити. Перш за все

необхідно знати, що сатана згрівив перед Богом через свою пиху, у якій він надалі перебуває і навіки залишиться. Його потрібно поборювати протилежною чеснотою – покорою, тобто смиренням, – а також умертвленням власного я. Князь темряви завжди намагається накинути людині думки, що пекла немає, що він не існує, що все це вигадки. Звідси один крок до вседозволеності, до вивищення себе над іншими, до виправдання і самозаспокоєння у гріховних упадках.

Якось Ісус Христос сказав о. Дону Отавіо Міхеліні: *“Мій сину, ти не можеш осягнути, що присутність людини на землі має за мету життя вічне. Земля – місце вигнання і поле битви, виплекане ненавистю, заздрістю і злістю сатани та його диявольських сил”*.

Якщо ненависть входить у душу людини, наш Спаситель покидає її, бо нею вже заволодів син темряви. Людина повинна добре усвідомлювати, що Бог – це любов, котра породжує мир, а сатана – це ненависть, яка приводить до

розбрату та помсти. Сатана всіма силами намагається тримати слабку людину у темряві, без Божого світла, без надії. Для людини спасенним може стати навіть короткий акт щирої покорі, не говорячи вже про піст, про молитву на Вервиці, бо тоді в душу її неодмінно проникне Боже світло, а з ним і надія на перемену, на нове життя у вірі.

З тими, хто пізнав у своєму серці ласки Страдецької Хресної Дороги, відбуваються невидимі зміни. Ті люди починають жити глибоким християнським життям, усвідомлюють сенс свого земного терпіння, вдосконалюються в духовній чистоті, відкривають для себе красу любові та жертви Серця Спасителя, вносять у свої сім'ї атмосферу миру, любові, терпимості один до одного. Їхні серця запалюються невідомим досі для них вогнем любові, який очищає їх. Вони наповнюються силою, яка поступово переминює їх.

Проте в духовному житті людини нерідко буває так, що вона з часом, досягнувши якогось рівня досконалості, заспокоюється і поступово починає втрачати духовну пильність. Та ворог людський не спить, а лише з нетерпінням очікує такого моменту. Ісус Христос у посланнях до о. Міхеліні попереджає: *“Мій сину, нині так мало душ знає про небезпечні підступи і хитрощі сатани, бо ніхто вже в нього не вірить, тому не намагається боронитися перед ним, за винятком хіба що деяких. Таким чином диявол збирає багато жертв, навіть посеред священників. Несвідомість тих, які не вірять, брак віри, пильності в боротьбі, дозволяють ворогові перемагати. Бідні, недосвідчені душі, а серед них – безліч Моїх священників”*.

Наведемо свідчення п. Галини Ч. зі Львова, (нар. 1958 р.), третій рік перебуває на інвалідності: *“Я хворіла все життя: постійне*

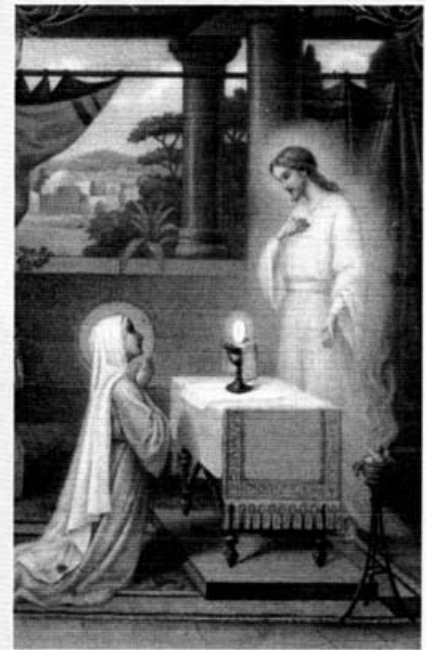
Діти Непорочної

запаморочення, щось тиснуло у грудях, інколи хотілося кричати. Проте аналізи завжди були добрими. Лікарі лише розводили руками, мовляв, ви здорові, ми не знаходимо у вас жодної хвороби. А мене щораз більше опановував страх смерті під час приступів. Молитися я була не в силі, окрім хіба що коротенької молитви: "Пресвятая Богородице, спаси нас!" Під час приступів тіло втрачало силу, ставало безвольним, починалися спазми. Лікарі думали, що це початок епілепсії. Ліки не допомагали, тиск різко змінювався. У пригоді стали лише Псалми й молитви. Упродовж двох років я ходила до церкви св. Михаїла на екзорцизми отця Вороновського. Мені стало краще, але через захворювання дитини звернулася до іншого священника-екзорциста. Він сказав, що мені сильно пороблено ще з малих літ. Я відвідала його тринадцять разів. Стан мого здоров'я не покращився. Але Господь звів мого чоловіка з п. М., і він порадив ходити мені на прощу до Страд-

пройшла всю Хресну Прощу до Страдча (12 км). Назад приїхала автобусом. Забігаючи наперед, хочу сказати, що я здійснила п'ятнадцять Хресних Прощ до повного свого одужання.

На третій прощі почала падати біля Хрестів по дорозі до Страдча. Під час кожного падіння люди, які йшли зі мною, молилися на вервиці, аж поки мені не ставало легше. До мене поверталися сили, я підводилася, і ми продовжували прощу. На Хресній Дорозі усе це повторювалося. На шостій прощі відчула, що стаю здоровою, в тілі з'явилася якась легкість. Я зрозуміла, що зіплююся. Нарешті я усвідомила, що весь попередній час перебувала під впливом надприродних злих сил, з якими необхідно вести боротьбу. Тепер я вже пройшла тридцять одну прощу до Страдча і невдовзі повернуся до фізичної роботи. Під час Хресної Прощи щодня брала участь у Службі Божій, приймала Св. Причастя, вранці пила освячену воду, яка мені дуже допомагала. За своє життя я багато що перепробувала: була у тих, хто займався чорною та білою магією, ворожбою на картах, зливанням воску, олова, яєць; лікувалася травами, ходила по церквах, аж поки не усвідомила, що дорога до Бога пролягає через відкриття свого серця Господеві, через очищення і чистоту. Крім молитви, потрібне ще

Перше Св. Причастя
Матінки Божої (див. ст 17)

тепер. Страдецька Хресна Дорога до Отця Предвічного через душі в чистилищі – це дорога очищення душі та тіла від впливу злого духа. Хто ходить на екзорцизми, нехай у першу чергу йде до Страдча на Хресну Прощу. Особливо Хресна Проща до Страдча може допомогти священникам у їхній щоденній важкій місії. Знаю, як священники бувають завантажені працею. І тут їм може допомогти Страдецька Хресна Проща. Посилайте своїх парафіян до Страдча, обов'язково благословіть їх на цю дорогу. Пізніше вони з вдячністю згадуватимуть вас у своїх молитвах. Дякую Господу Богові, Страдецькій Матінці Божій Нерушимої Стіни і всім тим людям, які ходили зі мною на Хресну Прощу та молитвами допомагали мені".

Престіл у Страдецькій печері
(світлина Ігоря Божика, м. Янів)

ча. Я дуже здивувалася, бо не в змозі була пройти однієї трамвайної зупинки. За порадою п. М. я звернулася до о. Антонія Мастока і попросила в нього благословення на Хресну Прощу до Страдча. На превелике моє здивування, я з такою хворобою

покаяння і жертва, а найголовніше – любов. Усе це я віднайшла там, в Страдчі: і молитву, і покаяння, і духовну науку, і любов Божу. Нарешті усвідомила, що ця благословенна Хресна Дорога була в планах Божих ще від віків і відкривається лише

Редакційна

“ВАШОЮ ЄДИНОЮ ЗБРОЄЮ БУДЕ ВЕРВИЦЯ”

Неподалік м. Акіта (Японія) розташований монастир Сестер Служебниць Євхаристії. Там у 1973 році розпочала свій новоціят с. Агнес Катсуко Сасагава. В молодості вона втратила відчуття в руках і ногах через невдалу анестезію під час операції, опісля охрещена і зцілена водою з Люрда. На сорок першому році життя втратила слух...

Вранці 12 червня 1973 року с. Агнес відкривала Кивот. Її вразило незвичайне світло. Це повторилося наступного дня. Її душу крадали сумніння, і вона вирішила відкритися Сестрам, але ті нічого не помітили. В липні того ж року під час вечірньої молитви с. Агнес побачила на лівій долоні ранку у вигляді хреста. Десять третьої години ночі почула голос: “...Не лякайся. Молися не лише за свої власні гріхи, але й в намірі винагородити за гріхи усіх людей. Сучасний світ ранить Найсвятіше Серце нашого Господа зневагами і невдячністю. Рана Марії набагато більша, ніж твоя. Ходімо тепер разом до каплички”.

Особа, яка промовляла до с. Агнес, нагадувала їй старшу сестру, що недавно померла. Однак тасмніча істота назвала себе: “Я – Той, хто завжди стоїть поряд і чуває над тобою.” Через декілька хвилин адорації сестра наблизилася до фігурки Матері Божої та помітила на Її долоні рану. Несподівано статуя промовила:

“Моя доню, Моя новичко, ти дотрималася послуху, покинувши усе, щоб наслідувати Мене. Твою глухоту дуже важко перенести. Невдовзі тебе буде зцілено, не сумнівайся. Будь терпелива і в цьому останньому пізнанні. Рана на долоні завдає тобі болю? Молися в душі винагородження за гріхи людства. Всі доньки спільноти вельми дорогі Мені. Кожну з них Я бережу, як зіницю ока. Ти добре відмовляєш молитви Служебниць Євхаристії? Помолімося разом...”

Згадану молитву уклав місцевий єпископ для Сестер, і вони часто відмовляли її перед Найсвятішими Тайнами. Коли голос з фігурки стих, з'явився ангел і промовив: “Багато молися за Папу, єпископів і священників. З моменту твого охрещення аж дощій вірно молися за них. Не зупиняйся в цій ревній молитві. Розкажи все, що я тобі говорив нині, своєму наставникові та виконай усе так, як він тобі накаже”. Опісля ангел промовив наступну молитву: “Господи Ісусе Христе, Сину Отця, зішли Свого Духа на землю. Вчини, щоб Святий Дух оселився у серцях усіх народів і охоронив їх від падіння, катастрофи та війни”.

Сестра Агнес не могла ще тоді знати про вражаючу схожість між молитвою Матері Божої з Амстердама (див. №4/2000) і тією, яку її доніс ангел. В амстердамській молитві був ще такий заклик: “Нехай Цариця Усіх Народів, котрою колись була Марія, стане нашою Заступницею”. Ця схожість свідчила лише про одне: вона походить з самого Серця Марії. В першу п'ятницю липня с. Агнес попросила одну із сестер, щоб та доглянула за фігуркою Матері Божої. Однак сестра чомусь не поверталася. Тоді с. Агнес вирішила піти до каплички. В капличці побачила свою співсестру на підлозі всю в сльозах. Обидві помітили скривавлену долонь Марії. Вигляд скривавленої долоні Пречистої

Чудотворна фігурка Матінки Божої в Акіта

надзвичайно зворушив с. Агнес. Вона припустила, що Богородиця таким чином бажає висловити Свій смуток з приводу образ і невдячності, яку Їй завдають люди. Вирішила все довірити Її Серцю та молитися зі всіх сил, щоб винагородити за наші гріхи. У той день й інші Сестри побачили рану, яка кривавила. У наступний четвер під час молитви кров заструменіла. 25 липня до Сестер приїхав Єпископ Іто. Наступного ранку під час спільної молитви на вервиці кров почала плинити з долоні Марії значно сильніше. Саме тоді с. Агнес відчула сильний біль в долоні лівої руки, а наступного дня рана почала кривавити. Вночі, не витримавши болю, с. Агнес подалася до каплички. За мить почула голос ангела: “Твоє терпіння наближається до кінця. Неустанно пам'ятай про кров Марії та закарбуй її глибоко в серці. Та кров має глибоке значення. Та цінна кров пролита з метою випросити вам навернення і мир, а також винагородити Богові людські зневаги і невдячності”.

Коли ж ангел замовк, біль припинилася, рана і кров зникли.

Діти Непорочної

29 вересня під час молитви на вервиці Сестри зауважили, що статуя Богородиці покрилася блискучою рідиною. Підійшовши до фігурки, зауважили, що рана на долоні зникла. Ввечері все повторилося: зі статуї струмками стікала рідина, схожа на людський піт. Шматками тканини Сестри витирали обличчя і шию Марії. Під час цієї акції молилися від усього серця, прагнучи винагородити Пречистій Її смуток і терпіння. Сестри не мали жодного сумніву, що торкаються до драми Її Материнського Серця, яке терпить через людську байдужість до любові Бога. Коли ж фігурка просохла, з неї полинув запах троянд і лілей. Це тривало аж до середини місяця жовтня.

У першу суботу січня 1975 року одна із сестер зауважила, що основа фігурки мокра. Зі здивуванням ствердила, що з очей Марії течуть сльози. Цей феномен повторився впродовж цього дня ще двічі. Свідком цих з'яв був Єпископ Іто. Після благословення с. Агнес з'явився ангел: *"Не дивуйся, бачачи, що Марія плаче. Кожна душа для Неї — невимовно дорога. Марія плаче, бо прагне навернення якнайбільшої кількості душ; прагне, аби люди посвячувалися Ісусові та Отцеві за Її посередництвом. Вона виявляє Свій біль, щоб оживити вашу віру, яка щораз слабшає. Тепер, коли ви побачили сльози Марії, не бійтеся говорити про них з відвагою, аби потішити Її. Поширюйте те набоженство задля Її більшої хвали та прослави Її Сина"*.

Дерев'яна статуя заввишки 70 см представляє Матір Божу, яка стоїть на земній кулі, а за спиною в Неї — Хрест. Якось Сестри помітили, що риси обличчя Марії змінилися. Тоді вони запросили до себе скульптора, автора фігурки, щоб той висловив свою думку стосовно цього надзвичайного явища. Він лише підтвердив, що обличчя Марії стало більш виразним, набрало темно-каштанового забарвлення, щоки запали.

Внаслідок такої зміни фігурка Матері Божої з Акіта стала надзвичайно подібною до образу Цариці Усіх Народів з Амстердама, котрий був намальований згідно з візією Іди Пеердеман.

Фігурка Матері Божої в Акіта плакала з 4 січня 1975 року аж до 15 вересня 1981 року. Сльози з очей Марії текли 101 раз.

Сестра Агнес упродовж 1973 року отримала три послання від фігурки Пресвятої Богородиці.

У другому посланні голос з фігурки Марії сказав: *"Моя доню, Моя новичко, ти любиш Господа? Якщо ти Його любиш, послухай, що скажу тобі. Це дуже важливо, і ти повинна передати все своєму наставникові. Багато людей у цьому світі рацяють Господа. Потрібно плекати душі, які потішають Його і пом'якшують гнів Отця Небесного. Прагну разом з Сином мати якомога більше душ,*

які своїми терпіннями та вбогістю відкуплять провини грішників і невдячних.

Аби світ міг пізнати Господній гнів, Отець Небесний готує кару для людства. Неодноразово Я намагалася з Сином пом'якшити гнів Отця. Стримувала біди, жертвуючи Йому терпіння Сина на Хресті, Його цінну Кров разом з улюбленими душами, які потішають Його і належать до вибраних жертвових душ. Молитва, покута і відважні жертви можуть пом'якшити гнів Отця. Цього Я очікую від твого Згромадження... яке полюбить вбогість й освятиться, і помолиться за відкуплення невдячності та провин численних душ. Відмовляй молитву Сестер Службениць Євхаристій, глибоко усвідомлюючи її значення; живи згідно з нею; жертвуй усе як відкуплення за гріхи.. Кожна молитва в світському Згромадженні — необхідна. Душі, які прагнуть молитися, вже на дорозі до з'єднання. Не прив'язуйся надто до форми, щоб потішити Господа, будь віддана і ревна в молитві".

Третє й останнє послання с. Агнес отримала 13 жовтня 1973 року:

"Дорога доню, уважно послухай те, що тобі говоритиму. Опісля розкажи все наставникові.

Якщо люди не відчаруть скрухи і не виправляться, Отець зішле на людство страшну кару. Вона буде більшою від потопу. Такої ще ніхто до цих пір не бачив. З неба спаде вогонь і знищить більшу частину людства, добрих і злих, не жаліючи ні вірних, ні священників. Ті, які це переживуть, позаздять померлим. Єдина зброя, яку ви матимете, буде Вервиця і знак, залишений Моїм Сином. Щоденно відмовляй Вервицю. Молися на ній за Папу, єпископів, священників.

Діяння диявола проникнуть в осердя Церкви: кардинал постане проти кардинала, а єпископ — проти єпископа. Люблячі Мене священники будуть висміяні колегами... храми і престоли — сплюндровані. Церкву наповнять ті, котрі йтимуть на компроміси, а демон примусить багато посвячених душ покинути Господню службу.

Диявол буде особливо непримиренний щодо посвячених Богові душ. Перспектива втратити чимало душ і є приводом Мого смутку. Якщо щораз більше чинитимуться тяжкі гріхи, забракне для людей прощення".

1984 року Церковна влада визнала це приватне об'явлення таким, що не суперечить католицькій вірі та моралі.

Редакційна

“Небеса оповідають славу Божу” (Пс. 19,2)

“Слава” латинською мовою *глорія*, а по-грецьки *докса*.

Це щось добре і похвальне про когось голосити. Вчення віри й філософія надають цьому слову подвійного значення. Перша — слава матеріальна, а друга — слава формальна.

Матеріальна тоді, коли артист виконав мистецький твір, і той твір, так би мовити, сам своїм буттям говорить щось добре про свого творця.

А формальна слава — це, коли хтось, свобідно й добровільно, когось високо оцінює та проголошує від себе добру вістку про когось чи про щось.

Отак матеріальну славу про свого Творця, Господа Бога, проголошує усе створене Ним: мінерали, рослини, живі тварини. Хоча вони не мають змоги сказати: *“Славний Бог Творець, що нас створив, дав буття, а ще більше нагнів нас життям, бо ж можемо рости, рухатись та множитись”*. Але саме їхнє буття про це говорить іншим, які можуть це второпати, тобто мають розум до пізнання й волю охоче визнати велич Божого творіння.

Формальну ж славу можуть виконати лише істоти розумні — ангели та люди. Вони пізнають своїм розумом велич та красу створіння і, оглядаючи їх, доходять до їхнього Творця, та й тоді своїми думками й словами висловлюють

признання і сповіщають про це на всі сторони світу іншим розумним істотам.

Отож, формальну славу спроможні віддати Господу Богу тільки такі істоти, які можуть пізнати Творця розумом і мають охоту пізнати велич їхнього Автора, визнати Його та возвеличити.

Бог Творець, покликавши до існування та життя видимий світ, не мав іншої причини, як тільки Свою славу. Бо Він, маючи достатньо в Собі добра, не міг нічого іншого хотіти й чекати від створіння. Бо Він аж ніяк не потребує їх для Свого власного добра та щастя.

Єдине, що Бог міг зробити, так це покликати до буття видимий і невидимий світ — лише, щоб прославляв Його. Це єдина Його потреба. Нічого іншого від нас та й інших створіння Він не потребує.

Єдине, чого Господь від нас бажає, — це Його прослави. Невимовна радість та вдоволення для Нього, коли розумні істоти самі по собі, з власної ініціативи це чинять.

Ясно, що таке формальне славлення Бога та Його діла не залишиться без нагороди та заплати, і то доброї, такої, що око не бачило й вухо не чуло про неї. Ми ж самі нічого іншого Богові дати не можемо, бо Він нічого іншого від нас і не потребує, ані не бажає, лише слави. Для цього Він нас і покликав до життя, створив на Свій образ та подобу.

Найперше завдання нашого розуму — слава Божа, а найвищий акт нашої волі прагнути віддати Богові славу. У Святому Письмі близько 180 разів вживається слово *“слава”*, а також *“хвала”* як іменник. Багато разів цю думку висловлюють дієслівною формою *“славити, хвалити, прославляти”* тощо.

В пророка Ісайї чуємо голос Божий: *“Я — Господь: це Моє ім'я! Я другому не поступлюся славою Моєю, ані Моєю честю ...”* (42,8).

А далі читаємо: *“Нехай воздають Господеві славу, хвалу Його ...”* (42,12).

Катехизм же про призначення людини говорить так: *“Людина створена Богом пізнавати, а пізнавши Його, славити й віддати Йому хвалу. Пізнавши Його, як найбільше добро, Його любити й Йому всеціло та повсякчасно служити”*.

Тому стараймося приносити належну славу Богові, яка Йому єдиному належить на віки вічні. Амінь.

Пам'ятник Св. Володимиру Великому в Києві
(світлина Мирона Маслюка)

о. Василь Зінько, ЧСВВ

Діти Непорочної

“Зламайте дверцята Кивоту!

Зламайте ударами любові!”

У нашій Церкві та житті кожної людини немає нічого важливішого і величнішого від Божественної Літургії та Святого Причастя. Щоб досягнути серцем цю відвічну правду нашої віри, необхідно кожному молодому християнинові серйозно попрацювати над собою, над своїми можливостями пізнання незглибимої Таємниці Любові та Милосердя Божого, яка виявляється у Святій Жертві Божественної Літургії. Багатьох читачів нашого журналу, мабуть, здивує така наполегливість, з якою ми прагнемо донести до сердець молодих християн правду про важливість і красу Служби Божої в нашому земному житті. Проте досвід та практика показують: щораз більше вірних прагне глибше пережити цю Таємницю серцем і брати в ній свідому участь. Нерідко буває так, що через поверхневу участь у Службі Божій молода людина постійно відчуває духовний голод. Особливо він дошкуляє тим, божком котрих стало власне тіло. Незадоволений духовний голод у таких людей може призвести до того, що вони почнуть поїдати будь-яку трутизну, яку підсунуть їм сучасний світ у вигляді вседозволеного сексу, порнографії, еротики, наркоманії, алкоголізму, різноманітних сект, реінкарнації, пропаганди насильства в мистецтві та житті... Однак молода людина повинна знати,

що всі ці модні напрямки в культурі, постійні пошуки тілесних задовольень ведуть життя лише у прірву, до розкладу власної особистості, розпачу й зневіри у непізнаних християнських цінностях, до самовивіщення, звички чинити гріх. Таке життя без Бога, життя в облудних і оманливих

покидають перестарілих батьків, чому глумляться над святинями, цвинтарями, чому заради насолоди, грошей торгують своєю незайманістю, чистотою? Чому... чому... чому..? Їх ставатиме щораз більше, а відповідь лунатиме лише одна: без Бога, без поєднання з Ним у Пресвятій Євхаристії, без молитви, свідомої участі у Службі Божій неможливе повноцінне духовне життя, неможливий Божий мир і Божа радість, неможливе навернення... Тим більше, кожна молода людина повинна знати, що з усіх земних скарбів нема ціннішого, ніж Жертва Служби Божої, а з усіх втрат на світі немає більшої, аніж незнання тієї Найсвятішої Жертви. Скарб Божественної Літургії – невичерпний, тому не знати його або легковажити ним – це шкодити самому собі. Можна лише пожалкувати, що цей найкращий дар, котрим усі могли б збагачуватися, лежить, наче скарб, закопаний у землі. Тому тільки незначна кількість вірних знає і належно оцінює його, бо про Службу Божу мало хто пише й навчає.

Художня робота Йосипа Терелі

теоріях породило в цілому світі справжню драму посеред молоді. Скільки батьків через це перебувають у постійній тривозі, роздумах: чому саме їхні діти стали байдужими, холодними егоїстами, з викривленою свідомістю та небажанням жити, любити, працювати, творити добро? Чому їхні діти вбивають, насилують, грабують,

Яскравим прикладом глибокого цінування цього Таїнства була Божественна Літургія отця Піо (1887–1968), відомого італійського стигматика. Під час Служби Божої він переживав муки Спасителя, Його Жертву любові та терпіння.

Якось один журналіст запитав у отця Піо:

Діти Непорочної

ДАР НАЙКРАЩИЙ

– Чим для вас є Служба Божа?

– Вона – святий зв'язок з Мукою Ісуса. Все, що Він пережив під час неї, переживаю і я. Очевидно, що недосконалим чином, таким, яким це дано людині.

– Під час якого моменту Служби Божої Ви найбільше терпите?

– Терпіння постійно нарастає. Особливо з моменту Освячення аж до Святого Причастя.

– Чи Ви, отче, повторюєте слова, котрі Ісус промовив на Хресті?

– Хоча негідно, але чинно.

– До кого Ви спрямовуєте слова: “Жінко, це Син Твій”?

– Промовляю до Марії: “Оце сини Твого Сина”.

– Чи Пресвята Матір теж присутня на Вашій Службі Божій?

– А Ви думаєте, що Вона не займається справами Свого Сина?

Хто був на Службі Божій о. Піо, пригадує собі його гарячі сльози, його просьби, щоб присутні брали участь у Літургії на колінах.

Отець Піо закликає усіх нас, аби Служба Божа стала центром нашого життя, щоб ми брали участь у ній з вірою і любов'ю, оцінили її внутрішню красу, збагачували її урожайність Святим Причастям; разом зі священником жертвували Розп'ятого Ісуса Предвічному Отцеві через чотири наміри жертви: *величання, подяку, переблагання і просьбу*. Отець Піо вважав, що найважливішою справою, **серцем Служби Божої є злучення нашої жерт-**

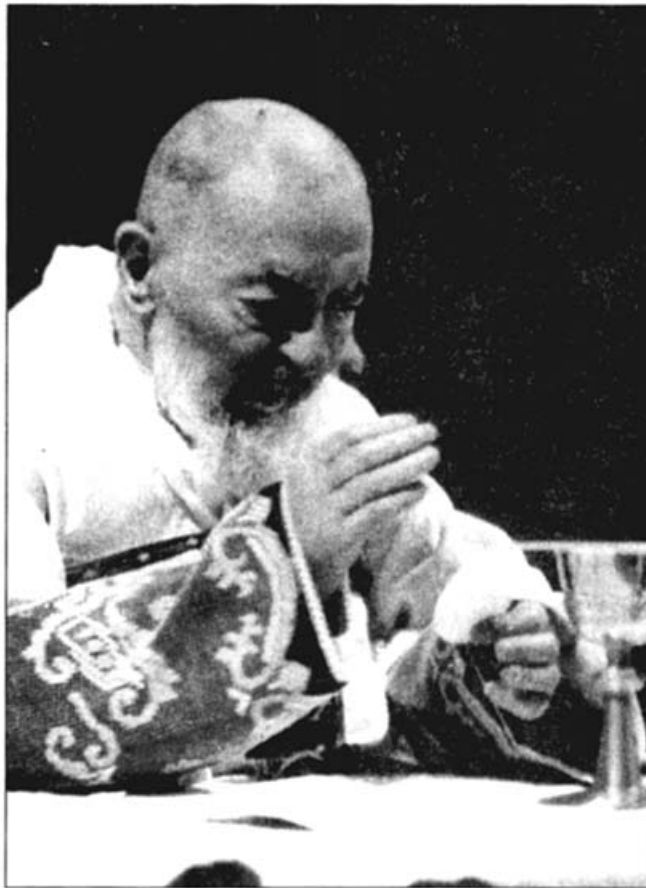
ви, складеної Отцеві, з самопожертвою Ісуса. Мусимо визнати, що ми не живемо посправжньому Службою Божою, якщо одночасно не жертвуємося з Ісусом Господеві.

Отець Піо глибоко переживав кожную Службу Божу. І це викликало подив і захоплення серед вірних. Його Богослужіння тривало більше двох годин, а інколи чотири, і п'ять, і ніхто ніколи не зауважував плинну

ніший злущі з Ісусом, щоб думати про Нього, розмовляти з Ним як з найкращим Приятелем, терпіти для Нього і пам'ятати про Його терпіння, переливати щомиті свою любов у Його, навчитися жертвувати Отцеві Предвічному Боже-ственну Літургію за себе і своїх рідних. Кожна молода людина повинна знати, що вислухана Служба Божа – це не тільки молитва, але й величання та жертвування. Якщо цього не робитимемо, то позбавимо себе великого добра, бо Жертва Спасителя – **чиста, свята і непорочна.** Усе це і є **Найчистіше Тіло, Найсвятіша Душа і Непорочна Кров Ісуса Христа,** яка жертвується за нас на престолі надприродним, духовним способом, тому можемо устами і серцем промовляти: *“Отче, жертвую Тобі Твого наймилішого Сина через руки священика в тій іпостасі, в якій Він присутній на престолі”*.

Що дає Богові той, хто жертвує Йому Службу Божу? Дає Отцеві такий досконалий дар, котрий набагато цінніший від Неба з усіма його незлічними скарбами і багатствами. Цей дар вартує стільки, скільки Всемогутній Бог у Своїй нескінченній досконалості та Святості Свого Маєстату.

Окрім цього, необхідно ще жертвувати Отцеві Небесному і Кров нашого Спасителя. Свята Магдалина де Пацці (1566–1607) стверджувала, що жертвування Крові Христової має велику силу переблагання Бога, розгніваного гріхами світу. Ісус

Остання Служба Божа о. Піо (22.09.1968 р.)

часу. Очевидно, що саме така Служба Божа була чимось винятковим. Ця винятковість полягала в тому, що о. Піо на кожній своїй Службі Божій поновому переживав і духовно, і фізично усі муки та терпіння нашого Спасителя на Голготі.

Під час Служби Божої дуже важливо перебувати в якнайтіс-

Діти Непорочної

Христос часто показував їй душі, які через жертвування Найсвятішої Крові вона повернула або звільнила з чистилища.

Габріелі Боссі (1874-1950) Ісус Христос сказав: *"Зламай дверцята Кивоту! Зламай їх ударами любові!"* Лише наполегливе бажання пізнати красу і велич Божественної Літургії зможе допомогти кожній молодій людині досягнути істини: наш Відкупитель з любові до нас добровільно пішов на Хрест і подарував нам можливість спасіння, тож лише через любов ми можемо здобути найбільше ласк Предвічного Отця під час Служби Божої.

У духовному житті кожної молодої особи завжди постає проблема вибору. Від її рішення залежить не лише майбутнє людини в земному житті, але й у вічності.

У Польщі живе жінка, відома під псевдонімом Анна, яка має дар від Бога отримувати і переказувати послання Милосердного Ісуса, Матері Божої та душ з чистилища. Під час однієї зі з'яв померлий Вацлав (†1988р.) розказав їй про свою смерть і присуд Спасителя.

За життя Вацлав займав високу політичну посаду, був членом ПОРП. Незадовго до смерті його паралізувало. Проте він усе чув і розумів, не міг лише розмовляти. Отож, усвідомив, що помирає і саме тоді зрозумів, що незабаром постане перед Господом зовсім не готовим. Невже запізно? Проханню його сестри привезти до нього священика дружина і діти відмовили. Хворого огорнув розпач, бо збагнув, що їхня позиція – наслідок його життя, його вибору. Він змарнував свої літа, чинячи опір Правді та служачи Ї ворогам. Хоча з Богом особисто він не

боровся, та достатньо того, що пройшов повз Нього, зігнував єдиний сенс, єдину дорогу. Він був разом з тими, хто прагнув знищити Бога в серцях людей, закрити їм дорогу до Правди. Його охоплював жах, бо своїх рідних і знайомих він занастив, обманув, віддалив від Правди. Вацлав знав, що вже нічого не міг вдіяти, аби виправити свій злочин; усвідомлював свій найбільший гріх. Почав просити Бога за тих, кого ввів в оману, і благати, щоб Всевишній їх спас. Тоді побачив Господа нашого Ісуса Христа в терновому вінку, червоному пошматованому плащі з плямами крові. З-під плаща виглядало наге тіло, покрите синцями, ранами і кров'ю.

"Ісус дивився на мене зі співчуттям і розумінням не як суддя, а як приятель, товариш по недолі... Спаситель запитав: "Жаліси?" Я був вражений таким виглядом Господа, бо були в Ньому велика чистота, невинність і спокій. З Його чола стікала Кров по щоках та шиї. Я вигукнув: "Так! Так! Так!" Господь дивився на мене, читав у моєму серці. Я усвідомлював, що Він знав про мене все. Наблизившись, промовив тихо і лагідно: "Тепер, коли ти Мене пізнав, хочеш бути зі Мною?" Мене пройняв страшний біль, бо в одну мить я зрозумів, що віддав би усе своє колишнє життя за можливість перебувати біля Господа, але бути з Ним не можу. Тому вічність буде для мене смутком і розпачем. Я не міг нічого сказати, а Ісус запитав: "Ти любиш людей? Чи намагався їм допомогти? Чи бажав їм добра?" Я підвів очі. Господь усміхався, наче мати до дитини, а я розумів, що міг зробити набагато більше добра, що тільки цим і треба

було займатися – допомагати і служити людям, бо лише це має вартість в очах Господа. Я відповів тихо: "Замало. Я міг значно більше." І це була правда. Ісус же сказав: "Ніхто ніколи не зробив стільки доброго, скільки міг, але ти, сину, хотів, правда?" Почувши слово "сину", я сповнився вдячністю, поєднаною із захопленням і здивуванням. Я відкинув Його, зневажив, а Він визнає мене. Господь виніс Свій вирок: "Глянь, оце ціна твого спасіння. Я відкупив тебе і дорого заплатив, щоб ти міг жити; а це тому, сину, що люблю тебе. Від початку свого існування ти був і є люблений. Кров Отця виправдовує сина". Господь наш перемінився... я впадо до Його стін, але не смів до них доторкнутися. Мене огорнуло невимовне щастя..."

Юність – це великий дар Божий у житті людини. Саме звідси кожна молода особа вносить те, що супроводжуватиме її все життя. Тож знай, молоде, що у вічності тобі буде зараховано все: і кожна твоя Служба Божа, і кожний твій крок на Літургію, і кожне твоє Святе Причастя – чи з рук священика, чи духовне, яке піде за тобою у вічність і там ніколи не втратить своєї ціни. Раз прийнята Гостія чи Частичка є даром вічним. Це, власне, скарб вибраних.

Часто промовляй таку молитву: *"Святий Отче, жертвую Тобі Ісуса, який живе в моєму житті; жертвую Тобі Ісуса, який вмиратиме в моїй смерті; жертвую Тобі Серце Ісуса в кожному ударі мого серця"*.

Роман Дерев'янюк

ЗУСТРІЧ

Після того як, згідно зі священним наказом, всі можливі кандидати на нареченого Пречистої Диви Марії принесли і склали свої галузки у храмі, й одна з них зацвіла, її

і яку позицію стосовно Свого нареченого зайняла Марія?

Вона прийняла нову людину в Своє життя. Це необхідний етап на шляху розвит-

ку відносин між усіма нареченими та подругами. Коли хтось вирішує пов'язати свою долю з кимось іншим, мусить тому другому віддати чільне місце в своєму житті. Оточення Диви Марії у дитинстві складалося з батьків і сусідів, а в храмі – з духовних осіб та й взагалі осіб, посвячених Богові. Тепер же за короткий час, досягнувши повноліття, Вона змушена віддатися під опіку іншої людини, чоловіка. Хто ж такий цей наречений?

Йосиф з дому Давида (Лк. 1, 27). Його місцем народження є Вифлеєм (Лк. 2, 4), він заручається з Марією (Мт. 1, 18) і живе в

Назареті (Мт. 2, 23). Він був теслею (Мт. 13, 55). Буквальний переклад з оригінальних текстів звучить "будівничий" (грец. *tehton*). Йосиф будував оселі з каменю, обладнував для життя печери, витесуючи в скелі східці та поширюючи заглиблення. Термін "тесля" бере початок у середньовіччі, бо в цій епосі оселі будувалися з елементами дерева. Місто Вифлеєм славалося численною кількістю будівельників і каменотесів, які працювали в цій місцевості. За людину вищезгаданої професії і має вийти заміж

Заручини Пресвятої Диви Марії з Св. Йосифом у храмі

власник був проголошений єрусалимським верховним клиром нареченим святої Дивиці. Марія погодилася з Божою волею та прийняла Йосифа в своє життя як посланого Богом нареченого. Вона-бо знала, що Господь, якому Вона склала обітницю чистоти й якому хотіла належати тілом та душею, може зробити все можливе для того, аби Вона залишилася в Його очах непорочною. Щоб з'ясувати, які чесноти виявила Пречиста Діва на цьому відрізку Свого життя, слід збагнути, кого Вона прийняла у Своє життя. Хто ж такий Йосиф

обраниця Божа, й усе Її життя має перебудуватися на плин буття чоловіка важкої фізичної праці. Більшість часу Він проведе поза домом, виконуючи замовлення для утримання родини. З поверненням до домівки на Його очах спочиватиме імла втоми, доноситиметься запах поту. Життя з Ним не гарантує вигод, пошестей, багатства, але матиме притаманний простій людині ритм життя. Однак Марія погоджується змінити обставини життя і з вдячністю приймає Йосифа, оцінює всі Його позитивні риси й якості, віддає Йому належну шану, слухається Його. Вона сповіщає Своему нареченому про обітницю жити в чистоті, й у відповідь отримує шанобливе ставлення до Свого рішення. Заручини (*Вих. 22,15, Втор. 20,7; 28,30*), у свою чергу, зобов'язують пару відсвяткувати одруження (*Вих. 20,7*) і зберегти дошлюбну вірність (*Втор. 22,23-27*). Усім тим приписам піддається Марія під опікою Йосифа, як і самим весільним обрядам. Покірна слугиня Господня не хоче нічим відрізнятись від інших Своїх співгромадян за подібних обставин. Весілля у Старому Завіті розглядалося як акт, унаслідок якого приводили додому наречену, обіцяну при заручинах. Усе це було виражено в символічний спосіб під час урочистої процесії: наречена, причепурена і вкрита серпанком, йшла (*Пс. 45,14; Ис. 61,10; Єр. 2,32*) назустріч нареченому (*Бут. 29,23; Пс. 45,13-16*), він теж був причепуреним (*Ис. 61,10*). Як символ подружнього захисту з боку нареченого служив жест закутування (покривання) нареченої своїм плащем (*Рут. 3,9*). Весільні святкування тривали майже тиждень (*Бут. 29,27; Суд. 14, 17*), досягали свого zenіту на шлюбному бенкеті (*Суд. 14,10,12,17*) й супроводжувалися радіощами і веселощами (*Єр. 7,34*), музикою (*Пс. 45*), піснями (*Пісня пісень*) і розгадуван-

ням загадок (*Суд. 14,12-18*). Однак весілля не було пов'язане лише з мирськими святкуваннями, а мало також і релігійний вимір: пов'язаний з благословенням подружньої пари (*Бут. 24,60; Рут. 4,11; Тов. 7,15*) та обітницею подружньої вірності. Усі ці вимоги та умови покійрно приймала і виконувала Марія, щоби сповнити Божу волю.

А як поводимо себе ми, ті, які опинилися на дорозі пошуку, тому ж таки етапі розвитку відносин наречених? Чи оцінюємо всі ці духовні вартості, якими багата людина, котру обираємо за опору в своєму житті? Чи навпаки, лише керуємося бажанням збагачення, досягнення кар'єри, поспіху влаштуватися в житті, пристрас-тями? Союз двох, подружжя, є щасливим тоді, коли воно запускає своє коріння в Бозі та сповняє своє завдання перед Богом, родиною, суспільством. Сім'я – це цеглина, зацементована в людську спільноту. Людство налічує безліч таких цеглин, але коли витягнути і розбити хоча б одну з них, рано чи пізно стіна може осунутися, а мур завалиться. Щастя двох, які пробують створити родину, чи вже створили, це – щастя багатьох, і, навпаки, їх розлучення вносить у життя людської спільноти пустку. Тому дуже важливо, щоб молоде подружжя навчилося приймати свій щоденний хрест так, як це чинили Марія та Йосиф: з великою любов'ю.

Наш Спаситель сказав одній візіонерці: „Не закликаю не відчувати терпіння, а навпаки, дійти до того, щоб полюбити його. Терпіння уподібнює до Мене, хоча ніхто не зможе зрівнятися зі Мною у Моїх незліченних терпіннях“.

с. Володимира Максимів, ЧСВВ

ТРОСТЯНЕЦЬКА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ

Рано-вранці на третій день Великодніх свят виїхала зі Львова група Сестер Студиток на чолі з Ігуменею Олександрою в Тростянець Волинської області (30 км від Луцька, поблизу смт. Ківерці). Мета поїздки – поклонитися, помолитися і просити опіки у Матері Божої Одигітрії. Ця ікона тут здавна. Важливішим є те, що з 22 червня 1998 року вона постійно обновляється і прославляється чудами в цій окрузі. Приїжджає сюди багато людей. Вони отримують фізичне та духовне зцілення. Довідалися про цю чудотворну ікону Богоматері Сестри монастиря Студійського Уставу у Львові (вул. Вічева, 2) від монахині Галини, бо це її батьківщина.

Церква в с. Тростянець має дві назви – “Пресвятої Тройці” і “Воздвиження Чесного Хреста Господнього”. Справа в тому, що на території парафії, де знаходиться цей храм, раніше стояли поруч три церкви, які у воєнні роки згоріли. Замість них спорудили одну кам’яну і дали їй назву “Пресвятої Тройці” на честь цих трьох.

По дорозі (їхали автобусом) зупинилися в Луцьку біля каплиці Отців Василян, де їх зустрів настоятель о. Дмитро. Він заопікувався Сестрами і супроводжував їх до Тростянецької церкви. Там зустрів і привітав паломників місцевий парох о. Володимир. Він розповів про історію храму та ікону Матері Божої.

Будівля церкви старовинна, кам’яна зі стінами, товщиною понад два метри. Побудована в 1648 році. Попередні дерев’яні

храми, що згоріли, збудовані значно раніше, мабуть, за часів Київської Русі. Ці землі належа-

Чудотворна ікона Тростянецької Матері Божої

ли родині князів Гулевичів, надзвичайно побожних, які шанували і берегли цю ікону Божої Матері. Напевно, ще в давні роки з’явилася думка збудувати мурований храм, який був би найбільш безпечним для збереження ікони як від пожарів, так і пограбувань.

Зверху над храмом з вівтарем під самим куполом, спеціально збудували капличку для ікони Матері Божої, туди її й помістили. Це місце назвали “Божою горою”. До цієї каплички на “Божу гору” ведуть стрімкі вузькі сходи. Були спроби вкрати ікону, але ніхто не зміг зрушити її з місця. Під час війни у 1943 році, коли переміщався фронт, село згоріло дотла, і люди покинули його на деякий час. Горіла і церква. Згорів дах та підлога. Вогонь лютував у храмі, спалив де-

рев’яні сходи на “Божу гору”, але за поріг до каплички не переступив. Обгорілі двері до неї, впали на підлогу, і на порозі каплички вогонь загас. Образ та Євангеліє, що були в капличці, вогонь взагалі не зачепив.

Ікона велика за розміром і, без жодного сумніву, старовинна. До цього часу ніхто не може встановити її точний вік. Однозначно, вона значно старша за церкву. Невідомо також, хто її намалював. Учені порівнювали цю ікону з багатьма іншими, відомими в Україні, але ніякої подібності між ними не знайшли. Деякі науковці схиляються до думки, що її малював євангеліст Лука (або хтось з його учнів). Такого висновку дійшли саме тому, що у верхньому правому кутку образу є нечітке зображення постаті з крилами. Можливо це євангеліст Лука, бо тільки він один мав сміливість намалювати себе біля Богородиці.

Після Другої світової війни розпочалося нове “гоніння Христової віри”, зокрема нашої Української Церкви. Храм перетворили в колгоспну конюшню. “Божя гора” була добре захищена і чудом збереглася, бо такою була Господня воля. Коли безбожницьке панування закінчилося і Радянський Союз розвалився, настав час вільного доступу на “Божу гору” до ікони Богоматері.

Коли її побачили, вона була зовсім чорною, на ній не було ніякого зображення. Це не розчарувало священика і місцевих віруючих. Він разом з парафіянами часто збиралися на

Діти Степорочної

“Божій горі” й щиро молилися, відправляючи молебні. І сталося ось що. Під час молитви в капличці на “Божій горі” 22 серпня 1998 року огорнуло ікону надзвичайне сяйво. Люди з переляку попадали долі. До кінця молитви сяйво зникло. Від того часу розпочалося самовідновлення образу. Помалу відроджується обличчя Богородиці, ризи на іконі вже повністю відновилися та стали золотими. Ікона і далі прославляється своїми чудами. Ось деякі свідчення. Ольга Маркевич розповіла, як одужала її хвора донька, яка зовсім не ходила. На її прохання

Сестри Студитки з духовними Отцями біля чудотворної ікони

(дитині приснився сон), завезли дівчинку в Тростянець до церкви. Після молитви дівчинка стала зовсім здоровою. В 1978 році спаралізувало її маму Ольгу. На її прохання відслужили водосвятний молебен, вона теж щиро молилася. Через тиждень все минуло. Лікарі були здивовані. Повністю видужав син Марії Нестерук, який потрапив в автокатастрофу, отримавши важку травму голови.

Дивовижну історію видужання десятирічної дівчинки з Москви, хворої на невиліковну хворобу, розповіла донька отця Петра та внучка отця Павла, який був парохом у с. Тростянець протягом сорока років. Батьки дівчини не змогли привести її в Тростянець з об'єктивних причин. Просили в листі о.пароха, щоб щиро молився до Божої Матері за здоров'я дівчинки. Прохання це отець ретельно виконував. Проїшло небагато часу. І навесні прийшла мама зі здоровою дівчинкою

подякувати Матері Божій за допомогу та одужання дитини. Цілий тиждень провела дівчинка з матір'ю в Тростянці на молитві до Богородиці. Вона повністю видужала, а потім ще довго писали священникові листи подяки.

Виздоровів і п'ятирічний хлопчик Дмитро, хворий на мєнінгіт. Йому відняло ноги, він не міг ходити і лежав у лікарні. Батько молився за його видужання на “Божій горі”. Зараз син здоровий і каже, що його врятувала Мати Божа Тростянецька.

З кожним роком приходять і приїжджає все більше людей на молитву до Богоматері, випрошувати здоров'я, опіки та захисту від лиха.

Сестри-Студитки присвятили багато часу молитвам біля чудотворної ікони Тростянецької Богородиці. Просили вони в Неї опіки для себе, монашої спільноти, своїх родин, нашого знедоленого народу і кращої

долі для держави. Цього ж дня ввечері повернулися до Львова.

Я дуже вдячний сестрі Хризантії за розповідь і надані мені матеріали про Тростянецьку чудотворну ікону.

Знаходячись біля Тростянецької чудотворної ікони, часто ловив себе на думці, як легко і радісно перебувати в атмосфері любові Марії; відчувати себе дитиною Матері Божої, знаючи, що Вона завжди вислухає твої молитви і прохання, бо Пречиста для всіх доступна. Тоді, як ніколи, виникає якесь чисте, дитяче бажання принести щось у дар Марії, бо Вона всіх нас любить і огортає істинною материською любов'ю.

Якби лише люди знали, яке важливе місце займає Матір Божа в житті кожного з нас, який це великий дар Отця Небесного світові в Особі Непорочної Діви.

Йосип Саяк

Діти Непорочної

Серце Христове – шлях до єдності

“На горбочку у центрі села, стоїть церква. Збудували її наприкінці XIX століття працьовиті селяни, які вміли не тільки трудитися на полі, а й не забували віддати Богові честь і славу, подякувати за отримані від Нього ласки. Будували всім селом. Поважні ‘азди і молоді парубки ставали спозарання, ще до перших променів сонця, поспішали на будову. Навіть жінки і дівчата носили глину й цеглу у своїх подолах на верхні куполи церкви по стрімких сходах. Працювали всі, хто тільки міг, бо знали, що трудяться на славу Божу. І ось заблищали сріблясто куполи, засяли позолотою хрести, – будову храму завершено! На посвячення церкви зійшлися маси народу. Разом із своїми священиками на торжество прибули вірні сусідніх сіл, щоб розділити радість із братами й сестрами у Христі. Храм Божий посвятили в честь св. пророка Іллі, котрий у далекі часи боронив ізраїльський нарід перед поганством і гріхом, щоб так само й село охороняв від усього злого. І потягнулися люди до церкви у неділі та будні, прославляючи і хвалячи Бога, Пречисту Діву Марію, Святих. Для жителів села ця церква стала рідною матір’ю, яка з любов’ю пригортає своїх дітей.

Минали роки, йшли десятиліття. Не обминули стороною село лихоліття Першої і Другої світових воєн, котрі забрали життя багатьох селян. Одна влада змінювала іншу, аж поки не запанував на Галицькій землі безбожний комунізм, і чорний морок атеїзму покрив нашу землю. Церква ще приймала своїх люблячих дітей, які сторожко озираючись, поспішали в її обійми, доки не настав цей страшний день. Від самого ранку падав дощ, ніби небо плакало над тим, що мало статись. Того дня приїхали з району партійні активісти, які з допомогою місцевих посіпак задумали виконати свою чорну справу на догоду дияволу. Розбивши вхідні двері, новоявлені слуги сатани, обпоєні самогоном, увірвалися до храму. З хреста на них дивився Розп’ятий Спаситель, промовляючи до їхніх сердець словами з пісні:

*“Я вас днесь питаю, скажіть Мені люди,
Звідки-то між вами взялись такі юди на землі,
Що страху й стиду у серцях не мали,
Моє Святе Серце з церков викидали?”*

Глумителі на мить зупинилися, ніби подалися назад. Але підитовхувані злим духом, вони, мов яничари, з дикими криками розбіглися по церкві. Зривали зі стін і викидали надвір ікони, рвали вишивані рушники, знищили іконостас. Не допомогли ні плач, ні мольби людей, які збіглися з усього села. Наглумившись досхочу, покидали понищене церковне майно на вантажівку й поїхали у райцентр. Під церковним склепінням ще довго було чути:

*“Ви вчинили волю слугів антихриста,
І через вас плаче Дівця Пречиста”...*

Багато води сплигло з того часу. Вийшла з підпілля наша Українська Греко-Католицька Церква, над Україною засяло сонце свободи. Громада села почала відновлювати знищений храм. Але це не сподобалося князеві п’їтми, і він посіяв зерна розбрату у серцях селян. Селом поширилися злоба, ненависть, – громада розкололася. Частина жителів села вимушена відправляти Богослужіння у спеку, дощ, мороз під відкритим небом.

А Ісус Христос і далі продовжує закликати Своїх заблукалих дітей:

*“Моє Святе Серце на місце поставте
І всю Мою кривду, чим скорше направте ...
Моє Святе Серце - вся ваша надія,
За вас Мене просить Пречиста Марія:
– Прости нам, Ісусе, всі наші провини,
Дозволь нам дожити до тої години,
Коли на престолах Твоє Серце стане
Коли в Церкві єдність і згода настане навіки”.*

Андрій Бідюк

Спогади про о. Исидора Гончара, ЧСВВ

К отцу Исидору Гончару я хорошо относилась и где-то в глубине души понимала, что это мой духовный отец.

Моя мама ходит в церковь около пяти лет. Часто мне рассказывала об отце Исидоре, не пропускала ни одной Службы Божьей.

Я к Церкви в то время относилась не с такой серьёзностью, как полагается. На Службы Божьи ходила очень редко. Отец Исидор всегда передавал мне приветы через маму, приглашал меня в церковь и на исповедь. Всегда переживал за каждого человека, его духовный рост.

Когда я пришла впервые на исповедь, меня поразило то, как отец Исидор выслушал меня, дал мне советы. Отец был очень умный и не смотря на свой возраст, даже современный. Откуда он мог знать о проблемах которые встречаются в моём возрасте? А ведь мне тогда было 16 лет.

В то время с мамой мы жили очень скромно. Иногда не было что покушать. После праздника Пасхи мама поехала на Службу, задержалась там. Из церкви позвонила, чтобы я её встретила на троллейбусной остановке. Каково же было моё удивление, когда я увидела маму с двумя полными сумками. Отец Исидор передал нам паски, всевозможные пироги, разукрашенные яйца и около сорока сырых яиц. Этим мы питались около месяца. Хотя себе наш духовный наставник оставил еды ровно столько, сколько нужно, т. е. чтобы не умереть с голоду.

Спасибо ему большое за всё. После знакомства с ним у меня полностью изменилось мнение о Церкви. Иногда мне даже кажется, что отец Исидор с Неба всё видит и отводит меня от злых поступков. Я очень благодарна ему за всё!!!

Иногда кажется, что вокруг темно, неуютно, пусто. Ничего не видно, и каждый шаг в этом тёмно-сером угаре жизни даётся с таким трудом! Страх перед неизвестностью, ужас перед небытием, понимание собственного бессилия в сложных обстоятельствах испытывал каждый человек. оставаясь один на один с опасностью и понимая, что помощь от людей не придёт, а свои силы ничтожно малы, чтобы на них полагаться, смотришь в неприглядную темноту, парализующую все силы, отнимающую способность думать, двигаться и даже

Как же должен радоваться человек, увидевший в этой кромешной тьме огонёк. Он только задрезжал, вспыхнул и погас. Ой ещё очень-очень далеко, но в сердце из остывшего уже пепелища вдруг вспыхивает искорка надежды.

А тем временем Свет приближается, освещает путь и вселяет Веру – на помощь, на спасение, на счастье и на любовь.

А в сердце уже не искорка, а костёр, Он разгорается все сильнее и сильнее, темнота вокруг медленно рассеивается, на душе становится спокойней и светлей.

А из мрака начинают проступать очертания других людей, таких близких, но очень далёких. Они тоже спешат на свет, наши близкие, родные, друзья и просто знакомые.

А огонёк, подаривший надежду и веру, ведёт дальше, освещая дорогу для сотен и тысяч людей. Он зажжен в чьём-то сердце Величайшей Любовью, Добротой и Милосердием и, видя свет, люди стремятся к нему. С ним тепло и надёжно, с ним спокойно и радостно. Так рождается Любовь.

... Случается, этот свет внезапно гаснет. Вокруг возвращается чувство покинутости, опять окутывает темнота. Но ничто уже не в силах погасить огонь, бушующий в сердце. И мы беремся за руки с глубокой Надеждой, Верой и Любовью – всем тем, чему научили нас Вы, дорогой наш Отче.”

Новикова Аня, 19 лет

Спогади про о. Ісидора Гончара, ЧСВВ

“Господи, губи мої відкрий, і уста мої сповістять хвалу Твою...”

“Після смерті мами, я багато років блукала манівцями туземного життя, намагаючись чимось заповнити душевну порожнечу. Іноді заходила до церкви, щоби поставити свічку (це робила від великої нужди, бо довгий час була комсомолкою й атеїсткою). Я падала все нижче і нижче, але усе більше й більше молилася (годинами могла відмовляти “Отче наш”, інших молитов не знала). Одного дня, з Божою поміччю, прийняла рішення щонеділі бути у церкві на Службі Божій. І враз з’явилося почуття, що великий вир підхопив маленьке листячко й несе. Я злякалася, але своїй постанові не зрадила.

В короткому часі Господь так покерував обставинами, що я опинилася у Греко-Католицькій Церкві св. Володимира (до того вважала, що є тільки Православна Церква). Потрапила на “Вервичку”, стала на коліна разом з усіма, намагаючись запам’ятовувати молитви. Всередині усе бунтувало: куди я потрапила? Чому все українською мовою? А коли дізналася, що це якась Греко-Католицька Церква – була в шоці. Чому католики? Чому Папа Римський? Я мала розвернутися і йти додому. Але “душехват” о. Ісидор вже вхопив мою душу. Як? - не знаю і зараз же потягнув до сповіді.

Внутрішня боротьба не припинялась, а ноги просто несли мене на зупинку тролейбуса. Поки голова ворогувала з Католицькою Церквою, тіло мовчки йшло до храму і ставало навколішки. Чому так відбувалося? То дія Божої ласки через того, хто вимолив мене і вирвав із пащі рикаючого лева. Думаю, що мою душу він народжував у муках, бо дуже міцно тримав мене в лапах ворог роду людського.

Психотерапевти поставили на мені хрест (діагноз – шизофренія). Деякі священники радили негайно їхати до екзорциста, і тільки о. Ісидор бачив моє зіцлення через часту сповідь і Св. Причастя. І це через його утаснні молитви за мене, про котрі я ніколи не дізнаюсь. Але завдячую цим милосердю отця.

Подивляю силі й терпінню цієї людини бо процес мого зіцлення відбувався в постійній внутрішній боротьбі (бачила, як мене тягнуть з темного підвалу на світло, а я чиню страшенний опір). Про подяку нема чого думати. Постійний крик: “Не хочу!” А йду, бо одного дня просто довірилася отцеві Ісидору. Вже не питалася, чому католицька віра, не кидалася на книжки, які призначалися для продажу у церкві. Почав приходити спокій і розуміння, що з часом Господь відкриє, а якщо ні, то я просто прийму на віру все, що вчить отець. Йому важко було не вірити, бо під час прояснень від його слів йшла неймовірна сила (мабуть, це і є віра). Кожне слово, як цвях, вбивалося в тебе. Говорив коротко, образно. Ти тільки намагаєшся поставити питання, і вже чуєш таку влучну відповідь, що подивляєш, як сам не дійшов до цього. Він не боявся гострих питань, часто сам викликав вогонь на себе.

Отець не вважав себе проповідником, але був ним. У жодного священника на проповіді я не відчувала такого світла, яке випромінювалося від його проповідей! В цьому світлі складне ставало простим і зрозумілим. Він крокував шляхом Христових притч. Коли йшлося про по-яснення якогось богословського поняття або місію з Євангелії, знаходив в природі, в туземному житті всілякі порівняння. Вони одразу ж народжували в уяві цілі образи, і Євангелія оживала, її хотілося... пити! А скільки разів під час проповіді ти червонів або обливався холодним потом. Тільки одне, влучно сказане слово отця, – і ти відчуваєш, що вже розіп’ятий на хресті свого сумління. І лише одне питання: “Як він дізнався, що ти ховаєш від людей і часто від себе?” Дякую отцеві Ісидору за цю негласну науку: просто говорити про складне та суттєве.

І таким він був сам: зовні – простий, усміхнений; а коли подивишся за куліси, – бачиш мудру, глибоко віруючу, працюовиту, сором’язливу людину. Одного разу я була вражена, наскільки він упокорив себе. В голову йшло тільки одне порівняння – “лагідне, сумирне ягня”.

Зернятко має вмерти, щоб дати життя. Скільки разів вмирав о. Ісидор для себе! Скільки разів жертвував собою, відривав від свого “хочу” і клав на жертвник слави Всевишнього за нас і наші гріхи!”

*Панфілова Анна
(студентка катехитичних курсів у м. Львові)*